

VINÍK KAUZY PAMĚTNÍ DESKY V DOUBRAVICI JE PAN STÁT

Československý a poté český stát, který se nikdy nestaral o odhalení nacistických zločinů v jihomoravské Doubravici, je vinen výsledkem kauzy instalované pamětní desky v místě. Instalovaná deska z roku 2003 hovoří o legionáři, odbojáři, válečném zločinci a o kriegerkameradovi. Již od roku 1945 stát nevyšetřil dostatečně odvělečení náčelníka Sokola Aloise Štěrbáčka a úmrtí legionáře Jana Holíka následkem výslechů gestapa, stejně jako celý zátah gestapa na doubravické Sokoly. Stát sice krátce soudil okresním soudem doubravickou udavačku Č., která měla podíl na této situaci, záhy ji však za nevyjasněných okolností jako údajně „duševně nemocnou“ osvobodil. Zde nemoc omlouvala, stejně jako v případě nacistického kolaboranta Salma. Pozůstalého po Osvětimi však nemoc neomlouvá – ten může být po 60 letech souzen. Stejně tak stát vůbec nevyšetřoval ve věci zátahu na doubravické sokoly rájeckého blockleitra NSDAP, vrchního účetního knížete Salma Alfreda Tugemanna. Stát nechal vyšetřování Tugemanna na cizích rozvědkách. (Rumunské, sovětské?) O konci tohoto válečného zločince po vyšetřování 27. 5. 1945 nejsou hodnověrné zprávy.

Stát od roku 1945 se nikdy nepostaral o pamětní desku odbojářů Holíka a Štěrbáčka na rodném domě v Doubravici. Státu byl odkaz odboje v tomto případě zcela lhostejný. Navíc stát od roku 1948 zrušil svými zástupci v Doubravici Memoriál Aloise Štěrbáčka, pořádaný sokoly od r. 1945 do r. 1948 na počest odbojáře umučeného v Osvětimi. O legionáři Holíkovi se v té době již vůbec nehovořilo. *Stát se nepostaral jak o vyšetření válečného zločince Tugemanna, tak také o zajištění všech dokladů o jeho nacistické činnosti, a zejména nezajistil všechny dokumenty týkající se organizace rájeckých nacistů Kriegerkameradschaft Raitz.* V organizaci bylo patnáct členů. K zapsaným členům kriegerkameradschaftu patřili vedle zločince Tugemanna (č. 2) další zaměstnanci knížete Salma (zapsán pod č. 11), jako jeho správce Weselka (zapsán pod č. 1) a ředitel šamotky Augustin (č. 3). Patřil tam rovněž zapsaný vedoucí 21. skupiny NSDAP Letovice ortsguppenleiter ing. Hanke (č. 8). Listinu chová archiv v Kunštátu pod signaturou G 360. Kdyby se po 60 letech nenašly v Brně-Židenicích doklady udavačských dopisů z písemnosti Tugemanna, zajištěných v r. 1945, nikdy by nebylo odhaleno spojení Tugemanna s doubravickou udavačkou. Rovněž poslední tehdy žijící svědek z Rájce dipl. technik pan Miroslav Musil dosvědčil, že Tugemann stál za organizací zátahu na rájecké sokoly. Tento svědek ještě s další svědkyní stačil před smrtí dosvědčit písemně identifikaci Tugemanna na fotografii svatby Salmovy dcery Idy s důstojníkem wehrmachtu Schoellerem. To, co měl dávno provádět stát – vyšetřování válečného zločinu Tugemanna – se dělo soukromě z iniciativy pozůstalého po obětech gestapa a Osvětimi. *Stát se rovněž nepostaral o odškodnění vdovy po Aloisu Štěrbáčkovi, mé tety Jarmily Štěrbáčkové, rozené Holíkové. Ačkoli byla členkou Svazu protifašistických bojovníků, zemřela bez jakékoli podpory, bez poct pro svého manžela, bez rehabilitace Memoriálu Aloise Štěrbáčka a bez pamětní desky na vlastním domě.* Rovněž v Jedovnicích v 60. letech se nomenklátoři postarali o likvidaci veslice „Alois“, nazvané po r. 1945 na počest odbojáře, sokola zahynulého v Osvětimi. I toto patří k hanbě takto tehdy zastoupeného státu.

Když se v Dolní Lhotě u Blanska odhalovala pamětní deska anglickému letci Jaroslavu Štěrbáčkovi, hrdinovi bitvy o Anglii, byla z toho – a právem – málem státní sláva. Když se však v Doubravici nad Svitavou odhalovala pamětní deska Aloisu Štěrbáčkovi, náčelníku Sokola umučenému v Osvětimi, byla deska od počátku předmětem perlustrace rodu Salmů za vydatné pomoci mediálních mluvčích v tisku, zejména blanenského registrovaného agenta StB krycím jménem „Havránka“. *Co dělal stát? Nic ve prospěch pozůstalých po Osvětimi! Naopak – nechal volně působit potomky nacistického kolaboranta! A tak byly dvě pamětní*

desky s texty, že odbojář byl odvezen do Osvětimi společníkem, poté zapsaným kriegerkameradem Salma Tugemannem, napadený žalobou dcer statkáře Salma. Toho Salma, který byl členem tří složek nacistických, Kriegerkameradschaft, DAF a BDO, který v nich platil příspěvky. Toho Salma, který 15. 11. 1939 podal přihlášku do Kriegerkameradschaft. Toho Salma, který byl nalezen vyfotografován v albu Kriegerkameradschaft u zločince Tugemanna. Stát se od roku 1945 nepostaral o zajištění všech dokladů o nacistické kolaboraci statkáře Huga Salma-Reifferscheidta. Tak se stalo, že se „ztratily“ jak album Kriegerkameradschaft, tak 24 příloh nacistické dokumentace, přiložené k rozhodnutí bezpečnostní komise MNV Rájec z 31. 10. 1945 o Salmově státní a národní nespolehlivosti. *Stát – bezpečnostní orgány, úřady a zejména archivy – se vůbec nepostaral o pečlivé zajištění těchto dokumentů, aby i po 60 letech od konce války mohly být použity v restitučních šetřeních. Naopak – jistí státní úředníci tajili léta Salmův Fragebogen a další dokumenty, prokazující kolaboraci. Árijský tisk šíří doslovné bláboly o tzv. „dobrém jménu Salm“ a o jeho ochraně. Tisk zapomíná, že osvěcenské dobré jméno Salm bylo zničeno roku 1939, kdy se poslední panující potomek rodu dopustil zrady ČSR a čs. armády již jen podpisem Fragebogu, kterým se přihlásil k říši, k soukmenovectví, k rasovým norimberským zákonům, nemluvě o dalším. Vynikající jméno osvícených Salmů nemá s konáním posledního Huga Nikolause Salm-Reifferscheidta pranic společného. Vyjádřeno heraldicky, poslední velkostatkář Salm (1893–1946) vykrojil rodovému erbu ze štítu notný kus. Ti historikové, kteří to zatajují a píší oslavné ságy o tomto šlechtici, se dopouštějí na veřejnosti jednoznačného informačního podvodu. O novinářích ani nemluvě.*

Z poslední doby je evidentní zjištění, že v Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o nenabytí čl. občanství Hugona Salma jsou zkrácené citace, ze kterých vypadla fakta o tom, že Salm podal přihlášku do Kriegerkameradschaft dne 15. 11. 1939 a že zjištěné album osobností NSDAP, kde byl nalezen H. Salm, je právě album organizace Kriegerkameradschaft. Z krácených citací Rozhodnutí MV ČR rovněž vypadl fakt o tom, že album bylo nalezeno jmenovitě u zločince Tugemanna. Tyto skutečnosti byly zjištěny teprve porovnáním citací se zněním původní listiny bezpečnostní komise MNV Rájec k 31. 10. 1945, kde jsou podepsáni členové Rašovský, Klein, Plhoň, Skoták a Komárek, kteří takto na sebe jako úřední osoby vzali svědectví o prokázané kolaboraci Hugo Salma. Na základě těchto a dalších skutečností pak Hugo Salm s celou rodinou rozhodnutím MNV Rájec ze dne 23. 8. 1945 byl navržen k odsunu z ČSR, jeho majetek ke konfiskaci a jeho půda k přidělení státu. Je pozoruhodné, že jsem musel býti za pamětní desku odsouzen, aby tato fakta mohla být zveřejněna. Do té doby totiž byl tento dokument před veřejností tajen.

Co konstatovat závěrem? *Snad jen tolik, že ve prospěch pana Salma se v Rájci z městského úřadu „ztratily“ (čti kradly) dvě protokolní knihy zápisů obecního zastupitelstva a rady z let 1926–1946 a 1937–1946, takže nyní každý občan Rájce i okolí, který by se chtěl dopátrat jakýchkoli zápisů města z té doby – třeba o svém majetku či ostatních okolnostech – je zbaven této možnosti. Bylo podáno trestní oznámení. Snad jen tolik, že poslední žijící svědek dokumentu MNV Rájec o panu Salmovi z r. 1945, 92letý pan Oldřich Plhoň, který 3. 11. 2004 vlastnoručním podpisem potvrdil znovu fakta obsažená v dokumentu, že tento svědek byl svým okolím doslova „zabetonován“, aby se již k věci nevyjadřoval. Protistrana dokonce žádala jeho podpis rozrhat! Zkrátka, ve prospěch nacistického kolaboranta se kradly dokumenty, zatajovaly na úřadech, znemožňoval se k nim přístup, znemožňovala se jejich publikace a ovlivňoval se svědek. A to vše stát trpěl a trpí. A nejenom to. Potomci pana Salma, paní Ida Schoeller a paní Marie Salmová, v tisku prohlašované za kněžny, i když je to zakázáno Masarykovým zákonem, nabyly podvodem státního občanství na přimluvu panů Bratinky a Rumla. Sama Policie České republiky toto konstatoval s dovětkem, že vše je promlčeno. Stát tudíž nechal promlčet i tento podvod. Stát umožnil kandidaturu paní Salmové,*

registrované členky Hitlerjugend, do Evropského parlamentu i do Senátu České republiky a umožnil jí volební kampaň. Ve kterém státě protihitlerovské koalice by toto bylo možné? (Nikde, jen v pohitlerovském Rakousku... Tam žije manžel paní Schoellerové, nacistický důstojník vyznamenaný dvěma válečnými kříži a nejvyšším ustašovským válečným vyznamenáním IV. stupně řádu Koruny krále Zvonimíra, který je členem rakouského svazu průmyslníků a členem olympijského výboru. Inu, Rakousko se o své bojovníky wehrmachtu – Waffen SS – stará pečlivě.) Stát se nakonec vyznamenal, když pozůstalého po Osvětimi nechal krajským soudem odsoudit za pravdivý údaj na pamětní desce k omluvě dvěma registrovaným nacistkám pozůstalým po otci, nacistickém kolaborantu.

Kauza Salm – i kauza pamětní desky v Doubravici, kdy se o ni musel postarat pozůstalý po oběti Osvětimi a byl za to souzen – je hanbou České republiky, hanbou zástupců státu. Odsouzen jsem byl za tři neděle. Kolik let budu čekat na odvolání, kolik let budu čekat na očištění desky a svého jména? Možná, že se toho v tomto státě ani nedožiji. Nepřipomíná to protektorát?

Přehled otázek nejen kauzy Salm:

- Proč stát nešetřil od roku 1945 válečné zločiny nacistů v Rájci a jinde?
- Proč stát utajoval dokumenty o nacistické kolaboraci rájeckého statkáře a jiných?
- Proč se úřady nepostaraly o pečlivé zajištění veškeré dokumentace o nacismu v Rájci a jinde?
- Proč režim socialismu 30 let vedl dokumenty o nacismu ve fondech „červené A“ – přísně tajné?
- Proč se po převratu 1989 dokumenty o nacismu nezveřejnily?
- Proč Čalfova vláda zrušila Komisi pro vyšetřování zločinů nacismu?
- Proč byl založen pouze Úřad pro zločiny komunismu a nikoli též pro zločiny nacismu?
- Proč se v parlamentu nenašel jediný poslanec iniciující takový úřad? Všichni jsou kolaboranti nebo ignoranti?
- Proč stát nechal krást dokumenty o nacismu?
- Proč stát dával občanství potomkům nacistických kolaborantů a nacistů?
- Proč existuje lobby utajující dokumenty o nacistických kolaborantech, i ve vrcholných úřadech státu?
- Proč došlo ke znovuzrození proarijského tisku a médií, hlásajících omluvy kolaborace?
- Proč proklamativně antifašistický stát bere antifašisty z pozice „obtěžného hmyzu“?
- Proč se vysocí politici vyjadřují o „dotikávání biologických hodin antifašistů“ se zjevnou radostí?
- Proč úřady a soudy berou Benešovy dekrety jen jako „nutné zlo“?
- Proč stát připouští nekonečné protiústavní napadání dekretů v médiích a na mezinárodní úrovni?
- Proč tomu všemu dal zelenou prezident „Omlouvatel“?